

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od 7 (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz:

1. S. J. (1):

a) kwotę 4.928,00 zł (cztery tysiące dziewięćset dwadzieścia osiem złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za grudzień 2013 roku,

b) kwotę 4.928,00 zł (cztery tysiące dziewięćset dwadzieścia osiem złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2014 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za styczeń 2014 roku,

c) kwotę 3.942,40 zł (trzy tysiące dziewięćset czterdzieści dwa złote czterdzieści groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2014 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za luty 2014 roku,

d) kwotę 3.942,40 zł (trzy tysiące dziewięćset czterdzieści dwa złote czterdzieści groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za marzec 2014 roku;

e) kwotę 3.613,90 zł (trzy tysiące sześćset trzynaście złotych dziewięćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2014 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za kwiecień 2014 roku;

f) kwotę 2.956,80 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt sześć złotych osiemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za maj 2014 roku;

2. M. K. (1):

a) kwotę 2.345,00 zł (dwa tysiące trzysta czterdzieści pięć złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za grudzień 2013 roku,

b) kwotę 3.500,00 zł (trzy tysiące pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2014 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za styczeń 2014 roku,

c) kwotę 3.500,00 zł (trzy tysiące pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2014 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za luty 2014 roku,

d) kwotę 3.500,00 zł (trzy tysiące pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za marzec 2014 roku;

e) kwotę 816,69 zł (osiemset szesnaście złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2014 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za kwiecień 2014 roku;

- oddalił powództwo S. J. (1) w pozostałym zakresie;

- nie obciążył 7 (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kosztami sądowymi;

- zasądził od 7 (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz:

S. J. (1) kwotę 1.800,00 złotych (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

M. K. (1) kwotę 900,00 złotych (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

- przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa - kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi na rzecz radcy prawnego D. S. kwotę 3.321,00 zł (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu;

- nadał wyrokowi w punkcie I. (pierwszym) rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie:

kwoty 4.928,00 zł wobec S. J. (1);

kwoty 3.500,00 zł wobec M. K. (1).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. K. (1) została zatrudniona w pozwanej spółce początkowo na podstawie umowy o pracę na okres próbny od dnia 1 października 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku, na stanowisku specjalisty ds. rozliczeń - kasjera, w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem w wysokości 2345,00 złotych brutto, a następnie na podstawie umowy na czas określony zawartej na okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2016 r., na stanowisku Zastępcy Kierownika D. Kontroli i Wdrożeń, w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem w wysokości 3500,00 złotych brutto. Wynagrodzenie miało być płatne comiesięcznie najpóźniej do 10 dnia miesiąca, z dołu za przepracowany miesiąc przekazem na konto wskazane przez pracownika.

Zgodnie z umową pracownik był obowiązany w warunkach pełnej dyspozycyjności wykonywać nałożone na niego obowiązki i zadania w czasie i terminach, jakich wymagać będzie interes spółki, miał wykonywać obowiązki wynikające z niniejszej umowy w dni, w które pracownicy Spółki wykonują pracę, a w razie potrzeby także w każdym innym miejscu i terminie, w którym Spółka prowadzi swoje interesy. Miejscem pracy była Ł., ul. (...).

Strony ustaliły adresy na potrzeby dwustronnej korespondencji dotyczącej realizacji i zakończenia obowiązywania umowy oraz zgadzały się, aby dostarczenie takiej korespondencji na wskazane adresy (pозwanej w W.) uważane było za wiążące.

Zastrzeżono, że jakiegokolwiek zmiany umowy, jak również zawiadomienie o zakończeniu jej obowiązywania, winny być sporządzane na piśmie, pod rygorem nieważności.

Umowy zostały podpisane przez powódkę oraz, ze strony pracodawcy - umowa na okres próbny - przez G. B., umowa na czas określony - przez R. B. (1). Na obu umowach widnieją pieczętki spółki.

Powód S. J. (1) został zatrudniony w pozwanej spółce początkowo na podstawie umowy o pracę na okres próbny od dnia 1 października 2013 roku do dnia 31

grudnia 2013 roku, a następnie na podstawie umowy na czas określony zawartej na okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2016 r., na stanowisku Kierownika Oddziału Ł., w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem w wysokości 4928,00 złotych brutto. Wynagrodzenie miało być płatne comiesięcznie najpóźniej do 10 dnia miesiąca, z dołu za przepracowany miesiąc przekazem na konto wskazane przez pracownika.

Zgodnie z umową pracownik był obowiązany w warunkach pełnej dyspozycyjności wykonywać nałożone na niego obowiązki i zadania w czasie i terminach, jakich wymagać będzie interes spółki, miał wykonywać obowiązki wynikające z niniejszej umowy w dni, w które pracownicy Spółki wykonują pracę, a w razie potrzeby także w każdym innym miejscu i terminie, w którym Spółka prowadzi swoje interesy. Miejscem pracy była Ł., ul. (...).

Strony ustaliły adresy na potrzeby dwustronnej korespondencji dotyczącej realizacji i zakończenia obowiązywania umowy oraz zgadzały się, aby dostarczenie takiej korespondencji na wskazane adresy (pозwanej w W.) uważane było za wiążące.

Zastrzeżono, że jakiegokolwiek zmiany umowy, jak również zawiadomienie o zakończeniu jej obowiązywania, muszą być sporządzane na piśmie, pod rygorem nieważności.

Umowy zostały podpisane przez powoda oraz, ze strony pracodawcy - umowa na okres próbny - przez R. B. (1), umowa na czas określony - przez G. B. wraz z pieczętą spółki.

Powodowie zostali zgłoszeni do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu zatrudnienia jako pracownik strony pozwanej. Płatnik nie dokonał wyrejestrowania powodów z ubezpieczeń, ostatni raport (...) złożono za miesiąc grudzień 2013 roku

Przez pierwsze dwa miesiące zatrudnienia spółka terminowo wypłacała wynagrodzenie, następne było już wypłacane w dwóch częściach - wynagrodzenie z listopada 2013 roku.

Od grudnia 2013 roku spółka zaprzestała wypłacania wynagrodzenia.

W grudniu 2013 roku spółka podpisywała umowy z większością swoich pracowników.

W styczniu 2014 roku powódka wymieniała korespondencję z przełożonym L. C. (1) dotyczącą ustalenia nowych obowiązków powódki. W tej sprawie spotkała się z przełożonym także w W., w rozmowie uczestniczyła także D. L..

L. C. (1) wnioskował o zawarcie z powódką umowy o pracę na wyższym stanowisku.

Przełożony L. C. (1) polecił powódce zatrudnienie nowej osoby.

W styczniu 2014 roku z siedziby spółki w W. zostały przesłane do podpisania projekty umów o pracę.

W tym czasie spółka zatrudniała nowych pracowników.

Pracownicy zaprzestali wykonywania pracy w pod koniec stycznia 2014 roku, z uwagi na problemy w opłatach czynszu za najem budynku przy ul. (...) w Ł..

Powodowie nigdy nie otrzymali żadnej informacji dotyczącej rozwiązania z nimi umowy o pracę przez pracodawcę. Nie wypowiedano umów pracownikom spółki.

Pracownicy otrzymywali od spółki maile informujące, iż zarząd robi wszystko by firma funkcjonowała prawidłowo.

Kontakt z zarządem spółki istniał w styczniu i lutym 2014 roku.

W późniejszym okresie spółka zlikwidowała służbowe skrzynki mailowe i wyłączyła telefony.

Kontakt z władzami spółki został zerwany.

Powódka od 6 marca 2014 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim w związku chorobą podczas ciąży. Powódka otrzymywała świadczenie w postaci zasiłku chorobowego a następnie macierzyńskiego, którego podstawę wymiaru stanowiło minimalne wynagrodzenia za pracę.

Powódka pozostawała w gotowości do świadczenia pracy w styczniu 2014 roku, poprzez pozostawanie w kontakcie telefonicznym zarówno z klientami spółki jak i przewoźnikami czy współpracownikami. Powódka do kontaktu korzystała z telefonu służbowego, którego nikt nie polecił jej zwracać. Powódka na dzień składania zeznań nadal dysponowała telefonem służbowym.

W styczniu 2014 r. powód, który pełnił funkcję kierownika (...) oddziału pozwanej spółki otrzymał informację od przełożonego G. S. (1), iż pracownicy powinni opuścić wynajmowany budek z uwagi na brak środków finansowych do

opłaty czynszu za najem budynku. Powód pozostawał w gotowości do świadczenia pracy, bowiem przełożony polecił pracownikom czekać na dalsze informacje.

Powód informował o swojej gotowości do pracy przełożonego G. S. (2).

Pracownicy kontaktowali się z powodem a powód z zarządem w celu wyjaśnienia sytuacji. Nikt z zarządu nie chciał kontaktować się z powodem. Nie odbierano telefonów od powoda.

Powód pozostaje w gotowości do pracy.

Powódka wystosowała do pracodawcy wezwanie do zapłaty dnia 29 maja 2014 roku, które spółka pozostawiła bez odpowiedzi.

Według odpisu z KRS na dzień 14 lutego 2014 roku członkami zarządu pozwanej spółki byli G. B. i R. B. (1). Do składania oświadczeń woli w imieniu spółki uprawniony był każdy członek zarządu jednoosobowo.

Dnia 14 lutego 2014 roku członek zarządu - R. B. (1) złożył rezygnację ze sprawowanej funkcji.

Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o dokumenty, zeznania świadków i zeznania powodów. Sąd Rejonowy pominął zeznania świadka A. H. z uwagi na brak przydatności jej zeznań w sprawie. Świadek twierdziła, że nie wie lub nie pamięta okoliczności o które była pytana. Sąd oddalił dowód z przesłuchania świadka R. B. (1). Sąd Rejonowy oddalił również wniosek o przesłuchanie strony pozwanej, która mimo wielokrotnego zobowiązania do osobistego stawienia pod rygorem pominięcia dowodu bez należytego usprawiedliwienia nie stawiała się na rozprawę. Wniosek pełnomocnika pozwanego o przesłuchanie strony pozwanej przez Sąd Rejonowy w Żaganiu złożony w dniu 30 marca 2015 r. w ocenie Sądu miał charakter spóźniony i zmierzał wyłącznie do przedłużenia postępowania. Sąd oddalił również wniosek o dopuszczenia dowodu z zeznań świadków M. K. (2) M. K. (3) i M. S. na okoliczność świadczenia pracy przez S. J. (1) u innego podmiotu jako spóźniony.

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny dowodów i zważył, co następuje:

Na mocy art. 80 kp. wynagrodzenie przysługuje pracownikowi za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią.

Przez wykonaną pracę należy rozumieć czynności spełnione przez pracownika w okresie poprzedzającym wypłatę wynagrodzenia.

Zgodnie z art. 81 kp. pracownikowi za czas nie wykonywania pracy, jeżeli był gotów do jej wykonania, a doznał przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy, przysługuje wynagrodzenie, wynikające z jego osobistego zaszeregowania określonego stawką godzinową lub miesięczną, a jeżeli taki składnik wynagrodzenia nie został wyodrębniony przy określaniu warunków wynagradzania 60 % wynagrodzenia. W każdym przypadku wynagrodzenie to nie może być jednak niższe od wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalonego na podstawie odrębnych przepisów.

Z treści art. 81 kp. wynikają dwie przesłanki nabycia prawa do wynagrodzenia za czas niewykonywania pracy:

- gotowość pracownika do wykonywania pracy,
- doznanie przeszkód w wykonywaniu pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy.

Gotowość do pracy to stan świadomości i woli pracownika obiektywnie zdolnego do wykonywania pracy polegający na rezygnacji z pełnej swobody dysponowania swoją osobą i czasem, na godzeniu się na ograniczenie tej wolności na rzecz i przez pracodawcę./por. wyrok SN z dnia 9 maja 1959 r, II CR 262/59, PiZS 1960, nr 7, s. 627. Na pojęcie to składa się: zamiar wykonywania pracy, wyraźny przejaw woli świadczenia pracy, psychiczna i fizyczna zdolność do jej świadczenia, pozostawanie w dyspozycji pracodawcy. Pracownik o zamiarze świadczenia pracy może powiadomić

pracodawcę telefonicznie, korespondencyjnie, osobiście. W przypadku niewykonywania pracy przez pracownika przez okres dłuży niż rok, jednorazowe zgłoszenie pracodawcy przez tego pracownika gotowości do pracy na początku tego okresu nie jest wystarczające do uznania istnienia gotowości do pracy przez cały ten okres. /por. w tym zakresie wyrok SN z dnia 14 grudnia 2009 r, I PK 115/09, LEX nr 577683 oraz wyrok SN z dnia 12 października 2007 r, I PK 117/07, MPPR 2008/3/114 /.

Zgodnie z art. 6 kc. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Pracodawca, który wbrew obowiązkom nie prowadzi list obecności, list płac, ani innej dokumentacji ewidencyjnej czasu pracy i wypłacenemu pracownikowi wynagrodzenia, musi liczyć się z tym, że będzie na nim spoczywał ciężar udowodnienia nieobecności pracownika, jej rozmiaru oraz wypłaconego wynagrodzenia./tak SN w wyroku z dnia 14 maja 1999 r, I PKN 62/99, OSNAPiUS 2000/1S/579/.

W rozpoznawanej sprawie pozwany pracodawca podnosił, iż niemożliwym było zawarcie umów z powodami, w sytuacji, gdy spółka znajdowała się w trudnej sytuacji i nikogo nie planowała zatrudnić. Zdaniem pozwanej od 17 stycznia 2014 r. nie prowadziła działalności gospodarczej na terenie okręgu (...), z tego powodu umowy mogły być rozwiązane ustnie w formie dwustronnego porozumienia, a powodowie nie musieli stawiać się w pracy. Zdaniem Sądu Rejonowego powyższych okoliczności strona pozwana jednak nie udowodniła, podczas gdy zebrany materiał dowodowy wskazywał iż stosunki pracy łączące spółkę z powodami nadal trwały a M. K. i S. J. (1) nie otrzymali jakiegokolwiek wynagrodzenia za okres sporny.

Sąd Rejonowy przyjął, że zarówno z powódką jak i z powodem nawiązano dnia 1 stycznia 2014 roku skutecznie stosunek pracy, oboje zawarli bowiem umowy w formie pisemnej, umowy te zostały podpisane przez członka zarządu, nadal ujawnionego w KRS jako osoba uprawniona do reprezentacji spółki, zostali także zgłoszeni do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego. O zatrudnienie powódki na wyższym stanowisku wnioskował jej przełożony L. C. (1), nadto oprócz przedłużenia umowy powódce i powodowi spółka zatrudniała także innych, nowych pracowników. Jak zeznał przełożony powódki L. C. (1) spółka przedłużała w tym okresie umowy swoim pracownikom. Podnoszona trudna sytuacja ekonomiczna nie wykluczała więc zatrudniania pracowników w świetle ustaleń, co do zapewnień pracowników, że mają czekać na instrukcje, że firma robi wszystko by ponownie ruszyć i niebawem to nastąpi. Powodowie świadczyli pracę do stycznia 2014 roku, do czasu uzyskania informacji o nieopłaceniu czynszu budynku, w którym świadczyli pracę, następnie pozostawali w gotowości pozostając w kontakcie z zarządem spółki do lutego 2014 roku, po czym kontakt ten się urwał - nie można było dozwonić się do zarządu spółki z siedzibą w W.. Należy w tym miejscu przypomnieć, iż w przypadku istnienia łączącego strony stosunku pracy podstawą roszczenia o dopuszczenie do pracy jest art. 22 § 1 kp. nakładający na pracodawcę obowiązek zatrudniania pracownika, co oznacza obowiązek faktycznego umożliwienia pracownikowi wykonywania pracy, czyli dopuszczenia go do pracy. Obowiązek zatrudniania pracownika oznacza bowiem, że pracodawca jest obowiązany do umożliwienia mu rzeczywistego wykonywania pracy. Jeżeli tego nie czyni bez istnienia przyczyn usprawiedliwiających go (np. w razie przestoju - art. 81), pracownik może na podstawie art. 22 § 1 kp., przed sądem pracy dochodzić roszczenia o dopuszczenie do pracy. W tej sytuacji, a także w innych licznych okolicznościach nieświadczenia pracy, pracownik ma prawo do wynagrodzenia tzw. gwarancyjnego, (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2014 r. (sygn. akt. III PK 47/14)).

Strona pozwana w żaden sposób nie wykazała, by doszło do wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę, powodowie, ani pozostali świadkowie nie potwierdzili tej okoliczności, a strona pozwana nie przedstawiła w tym zakresie żadnego dokumentu. Należy przy tym zaznaczyć, że umowa o pracę przewidywała formę pisemną w przypadku zmiany postanowień umowy, jak również zawiadomienia o zakończeniu jej obowiązywania - pod rygorem nieważności.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powódki wynagrodzenie zgodnie z treścią łączącej ją umowy ze spółką pozwaną i zgodnie z jej żądaniem. Mając na uwadze, iż od dnia 8 kwietnia 2014 roku - zgodnie z oświadczeniem, pobierała świadczenie z ZUS.

Na rzecz powoda Sąd zasądził wynagrodzenie zgodnie z treścią łączącej go umowy oraz w zgodzie z żądaniem co do roszczenia głównego, uwzględniając w tym roszczenie w zakresie wynagrodzenia za gotowość do pracy powoda. W ocenie Sądu powód wykazał gotowość do wykonywania pracy w okresie spornym. Przyznał, że był w stałym kontakcie z zarządem spółki do momentu kiedy kontakt ten był możliwy, zapewnił także m.in. swojego przełożonego, że jakby firma ruszyła, to jest gotowy do pracy. To on informował na bieżąco swoich pracowników, że mają czekać na dalsze informacje od pozwanej spółki.

Roszczenie powoda obejmowało także zasądzenie odsetek odpowiednio od 10-tego dnia każdego miesiąca, w którym wynagrodzenie za pracę mu przysługiwało.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z art. 476 kc. dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Natomiast zgodnie z art. 111 § 2 kc. jeżeli początkiem terminu oznaczonego w dniach jest pewne zdarzenie, nie uwzględnia się przy obliczaniu terminu dnia, w którym to zdarzenie nastąpiło. Innymi słowy odsetki przysługują od dnia następującego po dniu kiedy roszczenie stało się wymagalne.

Z uwagi na okoliczność, iż roszczenie powoda na mocy art. 111 § 2 kc. obejmowało roszczenie jeszcze nie wymagalne, Sąd uznał więc roszczenie dotyczące odsetek za niezasadne i jako takie roszczenie, oddalił.

Sąd nie obciążył strony pozwanej kosztami sądowymi na podstawie art. 102 kpc, mając na względzie jej sytuację finansową, dając pierwszeństwo w zaspokojeniu roszczeń pracowników.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zasądzając od pozwanej spółki odpowiednio na rzecz powódki M. K. (1) koszty w wysokości 900,00 złotych oraz na rzecz powoda S. J. (1) koszty w wysokości 1 800,00 złotych, z uwagi na koszty zastępstwa procesowego jakie powodowie ponieśli - na podstawie § 12 ust. 1 pkt.2 w zw. § 6 odpowiednio pkt. 4 i 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu /Dz. U 2013.461 ze zm. / Sąd nie zaliczył do niezbędnych kosztów do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (art. 98 kpc.) kosztów opłaty od pełnomocnictwa, bowiem zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. f ustawy o opłacie skarbowej z dnia z dnia 16 listopada 2006 r. / j.t. Dz.U.2015.783 ze zm. /, w sprawach zatrudnienia, wynagrodzeń za pracę nie ma obowiązku uiszczania opłaty od pełnomocnictwa.

O kosztach pełnomocnika z urzędu Sąd orzekł na podstawie §15, §16, §11 ust. 1 pkt. 2 w zw. z § 6 pkt. 5 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., póź. 490 ze zm.)

Sąd Rejonowy nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 477² § 1 kpc.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył pełnomocnik pozwanej zaskarżając wyrok w części tj.:

- W punkcie I ust. 1 oraz ust. 2 sentencji wyroku w całości
- W punkcie IV sentencji wyroku w całości

i zarzucając mu naruszenie prawa procesowego

1. Naruszenie prawa procesowego w zakresie gromadzenia materiału dowodowego poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka Pana R. B. (1) przyjmując że jest on członkiem zarządu pozwanej spółki

2. Naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów poprzez danie wiary zeznaniom świadka L. C. (1), którego wiarygodność zeznań winna być oceniana bardzo ostrożnie 3. Brak dokonania wszechstronnego rozważania całości zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz błąd w ustaleniach faktycznych polegających na uznaniu że powódka świadczyła prace do końca stycznia 2014 roku i że była gotowa do pracy do dnia 24 marca 2014 roku, 4. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że powodowie świadczyli „gotowość do pracy” również po ustaniu kontaktu z zarządem spółki, 5. Błędne przyjęcie że w pozwanej spółce nie było prowadzonej listy obecności, 6. Brak dokonania wszechstronnego rozważania całości zebranego w sprawie materiału dowodowego i uznanie że umowa o pracę zawarta w dniu 31 grudnia 2013r. była właściwie zawarta, 7. Pominiecie wniosku o zwrócenie się do przedsiębiorstwa K- (...) aby wskazała od kiedy do kiedy Powód S. J. (1) był zatrudniony w tym przedsiębiorstwie,

Wniósł o - przesłuchanie w sprawie jako świadka Pana R. B. (1)

- przeprowadzenie dowodu z dokumentu z dnia 14 lutego 2014r. o tytule Rezygnacja

- przeprowadzenie dowodu z protokołów rozprawy z sprawy o sygn. akt X P 450/14 A. W. przeciwko (...) na okoliczność rozbieżność zeznań tych samych świadków

wniósł o :

Zmianę wyroku w ten sposób że w punkcie I ust. 1 i ust. 2 oddała powództwo w całości i jednocześnie uchyła rygor natychmiastowej wykonalności określony, a także uchyła punkt IV wyroku, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, nadto o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem II instancji wg norm przepisanych ponieważ nie zostały uregulowane przez powoda, a także nie ma możliwości aby były zapłacone w przyszłości.

W przypadku oddalenia apelacji wniósł o nieobciążanie pozwanego kosztami sądowymi z uwagi na tragiczną sytuację pozwanej spółki.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że

Sąd Rejonowy naruszył prawo procesowe w zakresie gromadzenia materiału dowodowego poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka R. B. (1) przyjmując, że jest on członkiem zarządu pozwanej spółki było to błędne stwierdzenie i decyzja sądu I instancji ponieważ Pan R. B. (1) już od dawna nie działa w pozwanej spółce a fakt że widnieje w KRS wynika tylko z tego że wpis nie został jeszcze zmieniony a na potwierdzenie tego że nie jest już częścią pozwanej spółki przedstawiam zarządzenie zgromadzenia akcjonariuszy na którym to zapadła decyzja o wykreśleniu Pana R. B. (1) z spółki. Spółka znajduje się w bardzo ciężkiej sytuacji finansowej i nie było jej stać na złożenie wniosku do sądu o wykreślenie

Po drugie sąd I instancji stwierdził że w pozwanej spółce nie było prowadzonej listy obecności i przez to nie da się ustalić czy pracownicy byli w pracy i czy ją świadczyli co jest nieprawdą ponieważ w każdym z oddziałów taka lista była prowadzona a następnie na koniec miesiąca była wysyłana do kadr to jasno wynika z zeznań świadków. Pan L. C. (1) podczas zeznań w podobnej sprawie o sygn.. akt. 450/14 A. W. przeciwko(...)zeznał:

„Ja mam małą z listą obecności powoda za styczeń”

Co pokazuje że taka lista obecności była prowadzona w tym oddziale. Ponadto w tej samej sprawie świadek S. J. (1) zeznaje:

„Sami zdecydowaliśmy że zaprzestajemy przychodzić w to miejsce, bo nie było paczek, nie było kontaktu z nikim decyzyjnym z zarządu, kto miał by stwierdzić czy nadal pracujemy czy nie. Była lista obecności.”

Dowód:

- protokół z zeznań z rozprawy z dnia 23 września 2014 r.

Po trzecie, skarżący zarzuca błąd w ustaleniach faktycznych co do faktu że powódka w sposób właściwy zawiązała stosunek pracy z pozwaną jest to sprzeczne stwierdzenie ponieważ, jest nie możliwością, aby spółka która już od grudnia przechodziła ciężkie chwile miała by z kimś podpisywać umowę o pracę a powódka swoim działaniem chce tylko wyłudzić pieniądze korzystając z kryzysu jaki dopadł pozwaną spółkę. Sąd w swoim postanowieniu skupił się na zeznaniach świadków którzy byli w to wszystko zamieszani i co do których toczą się inne postępowania

Dowód:

I. Zeznania świadka R. B. (1)

Po czwarte w tej sprawie warto przytoczyć zeznania świadków w podobnej sprawie z tego samego punktu pozwanej spółki i ci sami świadkowie zeznawali całkiem co innego. Chodzi o sprawę o sygn. akt X P 450/14 A. W. przeciwko(...)w tutejszym sądzie w której to sprawie Świadek L. C. (1) zeznał:

„Operacyjna działalność została zaprzestana w połowie stycznia 2014r. Nie doręczaliśmy przesyłek do klientów, nie odbieraliśmy przesyłek”

Co pokazuje że nie ma możliwości by powodowie pracowali do końca stycznia jak ich przełożony już od połowy stycznia nie pracował.

Pan G. S. (2) również zeznał że ten oddział został zamknięty koniec stycznia początek lutego. Świadek S. J. (1) zaświadczył:

„Sami zdecydowaliśmy że zaprzestujemy przychodzić w to miejsce, bo nie było paczek, nie było kontaktu z nikim decyzyjnym z zarządu, kto miał by stwierdzić czy nadal pracujemy czy nie. Była lista obecności.”

Po piąte sąd I instancji błędnie oddalił wniosek o przesłuchanie świadków na okoliczność zatrudnienia S. J. (1) przez spółkę K- (...) w okresie „rzekomej” gotowości do pracy na rzecz spółki 7 (...) Sp. z o.o. wnosząc o zwrócenie się do przedsiębiorstwa K- (...) Oddział w Ł. — ul. (...) aby wskazał na piśmie od kiedy i na jakich zasadach S. J. (1) świadczy usługi na rzecz przedsiębiorstwa K- (...). Z informacji jakie przekazał członek zarządu pełnomocnikowi pozwanej spółki wynika, że w okresie rzekomej gotowości do pracy w spółce(...)powód S. J. (1) prawdopodobnie świadczył usługi już od lutego 2013 r. na rzecz spółki K- (...). Tym samym potwierdzało by to bezzasadność roszczenia powoda w całości, które opierało się wyłącznie na twierdzeniu pozostawianiu przez niego w gotowości do pracy na rzecz spółki(...).

Po szóste sąd I instancji popełnił błąd w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, że powodowie pozostawali w kontakcie z zarządem spółki do lutego 2014 r. do momentu kiedy urwał się kontakt z zarządem a jednocześnie pozostawali w gotowości do pracy do aż do maja 2014 r. W tym postępowaniu warto przytoczyć wyroku sądu najwyższego z "dnia 23 października 2006r. IPK 110/06 który stanowi iż :„Bierne oczekiwanie na wezwanie pracodawcy do świadczenia pracy nie uzasadnia prawa do wynagrodzenia przewidzianego w art. 81 k.p.”

Skarżący podniósł, że brak kontaktu z zarządem powodował jednocześnie ustanie gotowości do pracy ze strony powodów, a tym samym ustanie zasadności wynagrodzenia za świadczenie „gotowości do pracy”, co znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka D. L. z dnia 30 marca 2015 r. która zeznała wprost:„ większość pracowników zdawała sobie sprawę, że spółka nie będzie prowadziła działalności ponieważ nie były finansowane usługi transportowe, nie było środków na wynagrodzenia dla pracowników. To była wiedza powszechna wszystkich pracowników”

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanych wniósł o oddalenie apelacji, pominięcie wniosku pozwanego o przesłuchanie świadka R. B. (1) oraz dowodu z dokumentu z dnia 14 lutego 2014 roku o tytule rezygnacja.

Pełnomocnik powodów wskazał, że dowód z przesłuchania świadka B. został oddalony z ważnej przyczyny dyskwalifikującej przeprowadzenie dowodu. Jak sąd słusznie zauważył - R. B. (1) widniał w systemie KRS jako członek zarządu pozwanej spółki, co eliminuje go jako świadka. Powoływanie się przez pozwaną na ciężką sytuacją finansową i brak możliwości złożenia wniosku do sądu o wykreślenie z rejestru nie jest żadnym wyjaśnieniem w sprawie. Zgodnie z art. 17 § 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 roku o Krajowym Rejestrze Sądowym domniemywa się, że dane wpisane do rejestru są prawdziwe, zatem Sąd nie mógł przeprowadzić w/w dowodu. Wobec powyższego, dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka R. B. (1) i przeprowadzenie dowodu z dokumentu z dnia 14 lutego 2014 roku o tytule Rezygnacja winno być oddalone. Strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym tylko dlatego, że spodziewała się korzystniejszej dla siebie oceny tego dowodu przez Sąd I instancji (wyrok SN z dnia 7 listopada 1997 r.. II CK.N 446/97. OSNC 1998. nr 4, poz. 67).

Strona powodowa wskazała, że orzeczenie nic zostało wydane na podstawie zeznań jednego świadka, a poprzedzone dokładną oceną przedstawionych dowodów, w postaci zeznań kilku świadków, jak również korespondujących z zeznaniami świadków dokumentów. W związku z tym twierdzenia i argumentacja skarżącego w zakresie naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów poprzez danie dobrej wiary jednemu ze świadków jest całkowicie bezzasadna i nie zgodna ze stanem faktycznym. Pełnomocnik powodów podkreślił, że ocena zeznań świadków, jak i innych dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy nie narusza swobodnej oceny dowodów.

Odnosząc się zaś do rzekomego błędu w ustaleniach faktycznych co do taktu, prawidłowego nawiązania stosunku pracy przez strony niniejszego postępowania, strona powodowa wskazała, że na tę okoliczność został przedstawiony dowód postaci umowy o pracę na czas określony oraz pisemnej informacji o dodatkowych warunkach zatrudnienia i uprawnieniach pracowniczych z dnia 30 grudnia 2013 roku. Wskazane dokumenty były pieczętą pozwanej i podpisami stron a zatem nie można mówić o niewłaściwym nawiązaniu stosunku pracy czy wyłudzeniu pieniędzy. Pracownik podpisując umowę o pracę nie bada kondycji finansowej czy zdolności płacowych pracodawcy, to ten ostatni podpisując taką umowę musi liczyć się z konsekwencjami jej zawarcia np. z koniecznością płacenia wynagrodzenia.

Ponadto, pozwana chcąc uniknąć konsekwencji zawartej umowy o pracę podjęła się nieudolnej próby negocjowania gotowości pracowników do pracy. W toku postępowania zostało ustalone, że pracownicy zmuszeni byli do opuszczenia wynajmowanego przez pracodawcę magazynu, który ze względu na zaległości czynszowe został pracodawcy odebrany. Pomimo braku kontaktu z zarządem firmy, braku wypłat wynagrodzenia, braku możliwości wejścia do siedziby firmy pracownicy zmuszeni byli do pozostania w dom jednocześnie pozostając w gotowości jej świadczenia. Zgodnie z art. 81 k.p. pracownik za czas nie wykonywania pracy, jeżeli był gotów do jej wykonywania, a doznał przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy (jak było w przedmiotowym stanie faktycznym), przysługuje wynagrodzenie wynikające z jego osobistego zaszerogowania określonego stawką godzinową lub miesięczną. Gotowość do pracy to stan świadomości i woli pracownika obiektywnie zdolnego do wykonywania pracy polegający na rezygnacji z pełnej swobody dysponowania swoją osobą i czasem godzenia się na ograniczenie tej wolności na rzecz i przez pracodawcę (wyrok SN z dnia 9 maja 1959 r. II CR 262/59). PiZS 1960 nr 7. s. 62).

Odnosząc się zaś do cytatu z apelacji dotyczącego zeznań świadka D. L., pełnomocnik powodów podniósł, że świadomość pracowników, co do prowadzenia działalności spółki nie ma nic wspólnego z zawartą umową między stronami i należnym wynagrodzeniem dla pracownika, Jeżeli pozwana znajdowała się w ciężkiej sytuacji finansowej mogła rozwiązać z pracownikami umowę o pracę, a nie pozostawiać pracowników w nieświadomości co do dalszego świadczenia pracy. Rozwiązanie umowy o pracę dla swojej ważności wymaga formy pisemnej (ad probationem). pracownicy sądzili, że problemy firmy są tymczasowe, zatem pozostawali w gotowości do podjęcia pracy. Ponadto w gestii pracowników nie leży ocena badania sytuacji finansowej pracodawcy, gdyż nie mają takich uprawnień i brak fizycznych możliwości by to sprawdzić i ocenić.

Biorąc powyższe pod uwagę pełnomocnik powodów wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Sformułowane zarzuty apelacji, choć bez wskazania podstawy prawnej sprowadzają się do zarzutów naruszenia z art. 233 kpc: braku dokonania wszechstronnego rozważenia całości zebranego w sprawie materiału dowodowego i naruszenia zasad swobodnej oceny dowodów. Zarzuty te nie są zasadne.

Sąd Okręgowy stwierdza, że Sąd Rejonowy dokonał właściwej analizy materiału dowodowego zgodnie z regułą art. 233 kpc, dokonana ocena materiału dowodowego, choć lapidarna, nie jest dowolna i mieści się w granicach swobody określonych w art. 233 kpc. Sąd I instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów, ustalenia Sądu Rejonowego są logiczne, przekonujące, oparte na zeznaniach świadków G. S., D. Ł., L. C., stron a także na podstawie dokumentów w postaci umów o pracę zawartych z powodami. Zeznania L. C. są przekonujące, jasne, potwierdzone dokumentami w postaci umów o pracę powodów. W tym zakresie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych a także ocenił materiał dowodowy w sposób dostateczny i spójny wskazując na podstawy swojego rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy ustalenia te podziela i przyjmuje za własne. Natomiast rozważania pełnomocnika pozwanej zawarte w apelacji w tym zakresie pozostają jedynie w sferze polemiki, pełnomocnik nie wskazał żadnych argumentów, które mogłyby podważyć rozumowanie Sądu I instancji. W ocenie Sądu Okręgowego skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego /por. wyrok SN z 6.11.2003 r. II CK 177/02 niepubl./. Dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne /post SN z 23.01.2001 r. IV CKN 970/00, niepubl. wyrok SN z 27.09.2002 r. II CKN 817/00/. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego(por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r.II UK 154/09 LEX nr 583803), z istoty zatem sędziowskiej oceny wynika jej swoboda, ale nie dowolność.

Pełnomocnik pozwanej w apelacji podniósł jedynie, że wiarygodność zeznań świadka L. C. winna być oceniana bardzo ostrożnie, nie wskazuje jednakże z jakich powodów zeznania te mogłyby budzić wątpliwości i jakie zarzuty zgłasza wobec rozumowania sądu I instancji. Tym samym nie ma żadnych podstaw do kwestionowania zeznań świadka L. C..

Wniosek dowodowy zawarty w apelacji a dotyczący załączenia dokumentu o tytule rezygnacja jest chybiony. Wbrew twierdzeniu apelacji Sąd Rejonowy ustalił i przyjął, że R. B. (1) złożył rezygnację z dniem 14 lutego 2014 roku. Również wbrew twierdzeniu apelacji nie ma wśród ustaleń sądu meriti ustalenia, że w pozwanej nie była prowadzona lista obecności. Sąd nie ustala takiej okoliczności i nie wywodzi z niej żadnych wniosków ani skutków prawnych. Tym bardziej zarzuty w tym zakresie są co najmniej zaskakujące. Natomiast powoływanie się przez pełnomocnika pozwanej na materiał dowodowy zebrany w innej sprawie, szczególnie w postaci z zeznań świadków nie jest właściwe, sprzeczne z zasadą bezpośredniości. Pełnomocnik pozwanej(w apelacji) zgłasza wnioski dowodowe z protokołów rozpraw w sprawie XP 450/14 na okoliczność rozbieżności zeznań świadków, wnioski te należało uznać za spóźnione. Nie było żadnych przeszkód, aby powoływać te dowody przed sądem pierwszej instancji lub ustalać wątpliwe zdaniem pełnomocnika pozwanej kwestie i okoliczności poprzez zadawanie pytań obecnym: świadkowi L. C., czy S. J. – stronie postępowania. Sąd pominął wniosek dowodowy pełnomocnika pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka R.

B. (1). Nie są zrozumiałe argumenty i dywagacje pełnomocnika pozwanej w zakresie przyczyn oddalenia tego wniosku dowodowego przez sąd meriti, jak wcześniej wspomniano Sąd Rejonowy ustalił, że R. B. złożył rezygnację z pełnienia funkcji członka zarządu pozwanej, i nie z tego powodu, a z innych przyczyn Sąd Rejonowy wniosek oddalił.

Nie jest również zasadny argument pełnomocnika pozwanej(i zgłoszony w tym zakresie ponownie wniosek dowodowy) celem ustalenia czy powód świadczył pracę na rzecz innego podmiotu, bowiem okoliczności te są obojętne dla niniejszego postępowania. Nawet jeśli powód świadczył pracę, nie wyklucza to jego gotowości do świadczenia pracy dla pozwanej, słusznie zatem sąd I instancji ten dowód pominął a wniosek w tym zakresie oddalił.

Reasumując zdaniem Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych a także ocenił materiał dowodowy w sposób dostateczny i spójny wskazując na podstawy materialno prawne swojego rozstrzygnięcia.

Zarzuty apelacji są chybione, ich argumentacja niezrozumiała i wewnętrznie sprzeczna. Apelujący powołuje się w apelacji na ustalenia Sądu rejonowego, których Sąd Rejonowy nie dokonał, a jednocześnie podnosi zarzuty dotyczące oceny materiału dowodowego nie przedstawiając w tym zakresie żadnych konkretnych argumentów. Zdaniem Sądu Okręgowego tak sformułowane zarzuty nie mogą stać się podstawą do wzruszenia orzeczenia sądu merita. Skarżący nie wskazał jakie z reguł naruszył Sąd I instancji dokonując ustaleń, polemizuje jedynie z wnioskami, jakie Sąd Rejonowy wyprowadził z zebranego materiału dowodowego opierając się właściwie wyłącznie na swoim przekonaniu, że stan faktyczny w sprawie powinien być ustalony odmiennie.

Apelujący przedstawiając własny pogląd na sprawę oraz własną interpretację zdarzeń, nie wykazał skutecznie sprzeczności i braków w rozumowaniu Sądu I instancji. Zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc należy więc uznać za chybiony.

Biorąc powyższe pod uwagę sąd na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację jako bezzasadną,

O kosztach postępowania Sąd orzekł zasądzając od pozwanej spółki odpowiednio na rzecz powódki M. K. (1) koszty w wysokości 900 złotych oraz na rzecz powoda S. J. (1) koszty w wysokości 900 złotych na podstawie § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt. 2 w zw. § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu /Dz. U. 2013 poz. 461 ze zm. /

O kosztach pełnomocnika z urzędu Sąd orzekł na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z §15, §16, §11 ust. 1 pkt. 2 w zw. z § 6 pkt. 5 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.)